

Poštnina plačana v gotovini.

Posamezna številka 50 p.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto III.

1932.

Štev. 6

Svečnica, 2. februarja. — Starček Simeon je vzel Jezusa v svoje naročje in je Boga hvalil, rekoč: »Gospod, zdaj rad umrjem, ker sem videl Zveličarja: Luč v razsvetljenje nevernikov in v slavo Izraela, tvojega ljudstva.«

Slovesnost Jezusovih dni.

Lahko vam je žal, če se te naše izredno lepe slovesnosti niste udeležili. Na praznik sv. treh Kraljev točno ob štirih popoldne smo prišli v procesiji v cerkev. Zapeli smo pesem »Prišla je lepa sveta noč«, nakar je sledil kratek nagovor, ki ga je imel urednik »Lučke«. Povedal je med drugim, da je posegla kriza s svojo neizprosno koščeno roko tudi v »Jezusove dneve«. V januarski številki »Lučke« niste nikjer našli urednikovega povabila, naj bi otroci poslali vsak svoje lističe, kolikor jih pač kdo ima, v Ljubljano. Tega povabila ni bilo, ker so danes razmere tako žalostne. Od vsepovsod prihajajo poročila, da nimajo ljudje denarja niti za sol in najpotrebnejša živila, kako naj zmorejo denar za znamko? Pa kljub temu so otroci skoro iz vseh večjih krajev poslali svoje lističe, seveda ne v tako velikanskem številu, kot lani. Pa naj si bo kakorkoli — bili smo ta dan v duhu sklenjeni prav z vsemi tistimi slovenskimi otroci Jugoslavije, Avstrije in Italije, ki vestno izpolnjujejo »Jezusove dneve«.

Po govoru smo zapeli vse tri kitice pesmi »Sveta noč, blažena noč«. Med petjem te pesmi so Klarice in Križarji, oblečeni v svoje krasne uniforme, položili v rožnati košarici in na dveh svilnatih blazinah, v raznobarven papir zavite lističe na oltar; otroci pa so prižgali svečke.

Razvila se je po cerkvi procesija z lučkami kot iskrena prošnja, naj bi ljubi Jezus prižgal v teh žalostnih dneh v srcih vseh ljudi luč vere in plamen prave ljubezni. Saj je vzrok današnje vsestranske bede predvsem pomanjkanje vere in ljubezni. Med procesijo smo prepevali sledeče božične pesmi: 1. Glej zvezdice božje. 2. Pastirci vi, kaj se vam zdi? 3. Tam stoji pa hlevček. 4. Nebo je nocoj razsvetljeno. — Pred velikim oltarjem je stala na mizici belo pregrnjena posoda, v katero so metali otroci vsak svoje lističe lepo zavite in jih darovali evharističnemu božjemu Detetu.

Po procesiji smo zapeli semeniške litanije Matere božje in pesem »Jezušek, nedolžno Dete«. Urednik »Lučke« je podelil vsem zbranim blagoslov, nakar smo se med veselimi petjem božične pesmi v sprevodu podali iz cerkve. Za spomin je prejel vsakdo podobico.

Lepo je bilo, zares lepo!

Kaj je z našim duhovnim zakladom?

Lansko leto smo zbirali potom »Jesusovih dni« duhovne darove za trpečo Rusijo. Te duhovne darove smo namenili pokloniti svetemu očetu Piju XI. za obletnico njegovega kronanja, ki bo 12. februarja. Duhovne darove smo napisali v krasen v svilo vezan album. Na ovitku se blestijo v zlatih črkah besede:

Duhovni darovi slovenskih otrok

Piju XI.

za trpečo Rusijo.

Vsaka vrsta darov ima svojo stran: svetih obhajil 186.932, svetih maš 53.909; obiskov Najsvetejšega 72.039; rožnih vencev 45.708; križevih potov 52.971; raznih molitev in dobrih del 26.833; žrtev in odpovedi 92.830.

Album je že v Rimu v rokah škofa D'Herbigny-a, ki ga bo izročil svetemu očetu, mu vse potrebno razložil in ga prosil blagoslova za »Lučko« in vse njene bravce, posebe pa še za tiste, ki so sodelovali pri zgoraj omenjenem duhovnem zakladu. Omenim naj še, da smo albumu priložili tudi v svilo vezan lanski letnik »Lučke«, ki je vedno vneto govorila in vas vabila k delu za ubogo Rusijo.

V kratkem pričakujemo odgovora iz Rima, to se pravi blagoslova našega velikega očeta. Tega blagoslova se pač vsi iskreno veselimo.

V kakšen namen bomo izpolnjevali letos Jezusove dneve?

Lučkarji moji! Letos se pa spravite na delo z zavihanimi rokavi. Boj bo vroč in težak; gre namreč za prevažno stvar! Dobro vam je znano, da je padla na zemljo črna tema krize, ki mori ne samo telesa, temveč tudi duše. Da bi nas otel Gospod te strahotne teme krize — to naj bo vaš namen pri izpolnjevanju »Jesusovih dni«, da bi našli ljudje zopet delo in z delom kruh in s kruhom vero in z vero ljubezen.

Lučkarji moji! V pismih mi venomer zatrjujete, kako me imate radi. Pokažite to ljubezen v dejanju s tem, da vest-

no vsak večer zaznamenujete svoje čednosti in napake v »Jezusove dneve« in to storite v namen, ki sem vam ga zgoraj razodel.

Zavihajte rokave in takoj na delo!

Klarica:

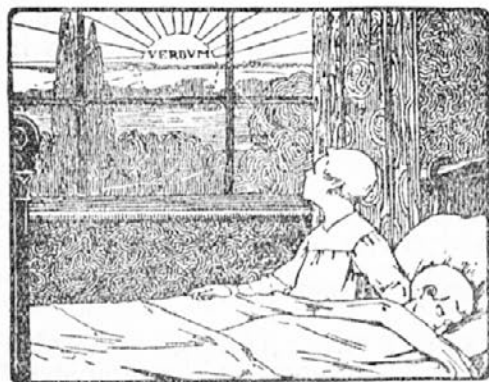
Tri svečke.

Tri svečke sem tebi, Marija, prinesla,
da mi jih ščitiš s svojo rokó.
Naj vedno ljubeče mi v srcu plamtijo
kot žarnega solnca čisto oko.

Prvo mi váruj za Dete nebeško.
Drugo sem zate, Marija, prižgala.
Svečico tretjo za starše prinašam,
da bi jim vedrost z obraza sijala.

Fr. Metod Turnšek:

Sveto bogoslužje.

Sonce se je že dvignilo izza gora; treba bo vstati in zapustiti posteljo. »V imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Amen.« Bratec še spi. Tudi on bo vstal in skupno bosta molila jutranjo molitev. Z molitvijo začenjata ta dva dečka svoje dnevno delo, z molitvijo, kakor store to vsi dobri krščanski otroci.

Prva je molitev, zakaj Bog je ustvaril človeka, da ga ljubi, mu služi in se večno zveliča. Prijatelji moji mali, kaj mi boste odgovorili, če vas vprašam, kako služite ljubemu Bogu. Molimo ga, se pridno učimo in ubogamo radi, doma in v šoli, in k službi božji radi hodimo. Tako, otroci, dobro! Vidite, delo in molitev, oboje je potrebno in z obojim Bogu služimo.

Mali Janek, sedaj ga častimo kot sv. Jozafata, je zelo rano začel spoznavati Boga. A tudi pobožnost in milost božja se je na njem zgodaj pokazala. Mati ga je namreč velikokrat vedla v cerkev in ga navajala k molitvi. Bila sta nekoč Janek in mati v cerkvi. Deček je s sočutjem gledal na ubogega Jezusa na križu, gledal in strmel. Kar naenkrat se je s presvete strani Križanega utrnila ognjena iskra ter padla na njegovo drobno srce. Malemu je postalo toplo in srce mu je kar zagorelo v sveti vnemi za Jezusa in službo božjo. Kako čednostno je živel poslej mali Janek! Nič več toliko iger, marveč, kadar je imel prosti čas, je pohitel v cerkev k Jezusu.

Cerkev, otroci, je Jezusov in tudi naš dom. V cerkvi stane naš prijatelj, naš brat, naš pomočnik in tolažnik — dobri Jezus. Cerkev je Jezusov dom, pa tudi naš. Prav majhne so nas nesli najprej sem k sv. krstu. In ko smo potem bili v hoji že dovolj čvrsti ter dobili lepo obleko, pa so nas vedli zopet najprej — kam? V naš dom, v cerkev. Tu smo opravili prvo sv. spoved, prejeli prvo sv. obhajilo, tu bili birmani in sem v cerkev nas tolikokrat tako milo vabijo zvonovi k sv. bogoslužju.

Mali Janek, sv. Jozafat, je ves gorel v vnemi za Jezusa in službo božjo. Služba božja, otroci, je vse to, kar se v cerkvi godi, kar molimo skupaj z duhovnikom, predvsem je to daritev sv. maše.

Sv. maša je najsvetejše opravilo na zemlji, vir, studenec vseh milosti. Kdo jo more preceniti, kdo pri njej dovolj pobožno prisostvovati? Ludvik Pobožni, kralj francoski, je pri sv. daritvi duhovniku sam ministriral. In sv. Venceslav, češki kraljevič, je sam hodil na svoja polja žet pšenico, katero je doma sam osmukal in strl ter v pobožnosti spekel iz nje hostije. Tudi grozdje za mašno vino je sam trgal in stiskal. Tako zelo je ljubil sv. mašo. Vse pobožne duše so posebno ljubile in ljubijo sv. mašo.

Prijatelji moji mali, sv. mašo, središče, srce vsega krščanskega bogoslužja, hočemo tudi mi posebno vzljubiti. Ljubili pa jo bomo toliko bolj, kolikor bolj jo bomo poznali.

Zato boste pa odslej dalje našli v vsaki številki »Lučke« kratek prijateljski pogovor o sv. maši.

Na poti v Egiptet.

Nato sta z združenimi močmi nesla vrč k palmi.

denemu Jožefu. Nato sta z združenimi močmi nesla vrč k palmi, kjer je sedela sveta Mati in Dete, ki je med tem zaspalo v mehkem naročju. Deček je pokleknil pred Jezuščka in mu ponudil vrč. Le-ta pa se je zbudil, je pil in blagoslovil dečka, ki se je ves srečen vrnil domov. — Pozneje je postal ta deček kristjan, ki mu je bilo ime Anatolij; častimo ga kot svetega spoznavavca.

Jezus je tudi v današnjih dneh še vedno žejen. Žeja ga po dušah. Postreži mu s tem, da moliš za poganške narode in da podpiraš misijone. Nabiraj štanijol in znamke! Daruj kak prihranek za misijone. Mariborski otroci naj ti bodo v tem oziru za zgled.

Na poti v Egiptet je prišla sveta družina v pokrajino, kjer daleč naokoli ni bilo dobiti vode. Žejna je bila deviška Mati, zelo žejno božje Dete. Kako je to bolelo ubogega Jožefa! Pustil je Marijo in malega Jezusa pod palmo, sam pa je šel v okolico iskat vode. Prišel je v majhno vas, kjer je zagledal pred borno kočjo prijaznega dečka in mu povedal svojo veliko skrb. Deček je skočil v kočjo in čez par trenutkov prinesel vrč, napolnjen s svežo vodo in ga podal začudenemu Jožefu.

Klarica :

Moja cvetka.

Vrtnica krasna
čista in bela
v vrtu je mojem
bajno dehtela.

Pa kruta ji slana
lepoto je vzela,
rožica krasna
ni več dehtela.

Nesla sem cvetko
pred jaselce tja,
da Detece božje
lepoto ji da.

Božje je Detece
cvetko objelo,
in zdajci krog jasele
je vse zadehtelo.

Prav tako srčece
— bratci, sestrice —
po grehu preneha živeti,
brez milosti mora umreti.

Le Detece božje
v svoji ljubezni
ga spet oživi,
da v luči nebés zagori.

Esén :

Ninanana.

Moj otrok ninanana,
zapri očke,
angelčki bodo prišli
s haljicami srebrnimi,
nesli te bodo na rajski vrt,
tam je razgrnjen cvetoči prt
z igračami...
ob zori pa te bodo
zopet položili
v naročje mamic...

Za frančiškanske misijone so darovali iz Maribora:

Andrejčič Sonja Din 1.—, Binder Veronika Din 2.—, Čunta Majda 4.—, Bitežnik Marjana Din 2.—, Kores Rozalka Din 0-50, Ločičnik Zdenka Din 5.—, Feldin Metka Din 1.—, Ferčič Jožica Din 10.—, Cvahte Ana Din 4-50, Dole Ivanka Din 1.—, Kocbek Dragica Din 0-50, Kranje Marija Din 0-50, Može Stanislava Din 0-50, Mitič Slavka Din 1.—, Reiter Silva Din 13.—*, Sipoš Pavla Din 1-50, Strehar Jelka Din 10.—, Sitar Frida Din 2.—, Kurzmann Marjeta Din 2.—, Rubin Brunetta Din 0-50, Morocuti Berta Din 2.—, Kiffmann Amalija Din 7.—, Schmiderer Grete Din 1.—, Brandstetter Erika Din 3.—, Nimmerrichter Lidia Din 2-50, Suppantschitsch Renate Din 2.—, Gutmaier Hilda Din 4.—, Felber Else Din 2.—, Hronek Marjeta Din 1-25, Križar Jemec Janko Din 1.—, Križar Urankar Franček Din 1-75.

* Reiter Silva bo dala vse, kar dobi pri igri »domino«, za misijone.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

Drago ni maral čakati še novih gostov, ampak se je kakor podlasica zmuznil skozi vrata, jih zaloputnil in zaklenil, ključ vrgel čez streho ter se hitro vrnil v učilnico in se usedel k delu.

Ura večerje je minila, pa nihče ni pozvonil; v učilnicah, v kuhinji: povesod so se čudili in postajali nestrpni. Gospo Zlodejevo je začelo skrbeti, ker ni slišala zvonca ne videla svojega moža, zato ga je jela klicati in iskati ter končno res začula od kleti sem nekakšen hrup. Hitela je tjakaj, pa jo je kar streslo, tako strašen hrušč in trušč so uganjali jetniki: klicali so, kričali, razbijali po vratih s pestmi in butali vanje z nogami. Tedaj je začela kričati in iskati še gospa Zlodejeva. Tako je priklicala Zlodeja mlajšega, Metko, učitelje in šolarje. Vsi so prileteli skupaj in zagnali peklenski dirindaj: učitelji so dajali povelja, jetniki kričali, naj jim vendar odpro, gospa Zlodejeva in Metka sta jokali nad usodo nesrečnih jetnikov, učenci pa so dolžili vile in črnega moža, ter jim dajali žaljive priimke. Ko so tako cele pol ure kričali in tulili sem in tja, je Dragotu padla v glavo srečna misel, naj bi poklicali ključavničarja. Zlodej mlajši je takoj stekel ponj in ga s težavo pripeljal, kajti bilo je že pozno in ga ni dobil več v delavnici. A tudi ključavničarju stvar ni šla gladko izpod rok. Ključavnica je bila trdna in moral jo je razbiti. Končno so se vrata vendarle udala in jetniki so bili prosti. A ne vprašajte, kakšnil Obleka jim je bila prepojena z rumenkljato pijačo in čez in čez pokrita z blatom, po katerem so se valjali; mošt je namreč ves čas tekkel iz soda in namočil tla v kleti. Gospa Zlodejeva se je ihte vrgla v naročje svojemu možu, ta se je vrgel v naročje Metki, ta v naročje Zlodeju mlajšemu, vse to pa s tolikšno prekipevajočo radostjo, da se je Zlodej mlajši prekucnil ter se po stopnicah strkljal v klet. Zopet so začeli kričati, pa ne več tako močno, kajti učenci so jo že popihali. Kmalu nato so jih učitelji dobili v obednici, kjer so čakali na večerjo. Vsi od kraja pa so bili tako hudo lačni, da je stari Zlodej preiskavo te prečudne zgodbe odložil na jutri. Metka je šolarjem prinesla večerjo, pa toliko, da so se je pritaknili. Rekli so, da se jim gospod Zlodej, zvonar in hlapec tako smilijo, da jim še jed ne diši.

Ko so se Dragotove žrtve okrtale, umile in preoblekle so se učitelji usedli k mizi. Kar umirali so od lakote in Metka se je z juho požurila.

»Fuj! Metka, kakšno juho ste nam prinesli?« se razjezi Zlodej. »To vendar ni drugega ko slana voda!«

Metka: »Gospod, skuhala jo je gospa sama.«

»Prinesite nam takoj mesno jed!«

Metka jo prinese.

»Strah in groza!« razsaja Zlodej. »Saj so same kite, pa nekaj loja od sveč!«

Metka: »Joj, saj res! Že vem! Gotovo se je gospa zmotila, pa je v posode za gospode naložila fantovsko hrano.«

Zlodej: »Pojdite pogledat, če ima gospa še kaj! Saj to je grozno! In jaz sem gladen ko volk!«

Metka se kmalu vsa obupana vrne.

»Gospod, nič več ni, in gospa tudi pravi, da je brez dvoma gospodom dala njihovo hrano.«

Gospod Zlodej se ni upal dalje razsajati. Večerjo je pač pripravila njegova žena, ona sama jo je tudi naložila v posodo. Rekel ni nobene besede več, tedaj je pa Metka vzkliknila:

»Oh, gospod! Gotovo je to zopet burka črnega moža! On je to naredil in nihče drugi!«

Zlodej: »Molči, prismođa! In daj mi mir s svojimi bedarijami! Ta črni mož ima meso in kosti kakor ti. Nesramnega črnega moža bomo že odkrili in še kmalu!«

Metka je komaj premagovala smeh; dobro je namreč vedela, kam je izginila večerja za gospode: v želodec učencev. Ko so namreč pred kletjo vpili vsevprek, je Metka Dragotu skrivaj povedala, kaj naj naredi. Otroci so se mirno zmuznili za Dragotom v kuhinjo, vzeli juho, meso in prekuho za gospode in vse slastno pojedli. V prazne lonce in sklede je pa Drago naložil večerjo šolarjev ter vse postavil zopet na ognjišče, kakor jih je bila pustila gospa Zlodejka. Nato so pa odhiteli v svojo obednico in tu so jih gospodje tudi dobili. Nihče ni videl, da bi bili kaj zakrivali. In vendar jih je gospod Zlodej sumničil. Vse preveč čudnih stvari se je dogodilo zadnje dni v njegovi hiši. V vile in črnega moža tudi ni kdo ve kako trdno veroval. Zato je sklenil, da bo še bolj pazil na vsak korak svojih učencev, zlasti pa na Dragota, ki se mu je zdel posebno sumljiv. Prefekti so tudi dolžili njega, zato so ga za vsak prazen nič božali s korobačem, bunkali in

brcali. To ga je pa še bolj raztogotilo in koval je nove načrte, da se maščuje.

»Danes je že ponedeljek,« si je rekel Drago, ko se je naslednje jutro ob šestih zbudil. »Danes bo Zlodej napravil preiskavo o čudnih dogodkih. Od tovarišev me ne bo izdal nobeden. Zdaj lahko naredim, kar hočem in jutri me bodo spodili iz te gnusne hiše.«

Tudi to jutro zvon učencev ni poklical. Drago je namreč snel zvečer kar sam zvonec. Ko ga je ob pol petih zbudil znani rahli šum, je hotel zvonec zopet obesiti nazaj. Kakor hitro pa se je približal oknu, je opazil, kako se k zidu stiska Zlodej, da bi zločinca zasačil. Brž se je torej umaknil.

»Toda kaj naj zdaj storim z zvoncem?« je tuhtal v skrbeh. »V slamnico ga ne morem skriti. Takoj bi ga našli, ker je prevelik ... Juh, že vem!«

Pograbil je torej zvonec in ga odnesel v sobico poleg spalnice. Potem pa se je zopet ulegel in sladko zaspal.

13. Zlodejeve grožnje. Dragotovo zadnje paglavstvo.

Zbudili so se, vstali, se oblekli, zajtrkovali, v odmoru je pa gospod Zlodej sam sklical učence skupaj, da jim nekaj pove. Stali so ob stenah velike učilnice in čakali. Gospod Zlodej je vstopil, zlezal na kateder, z očmi mogočno preletel vse zbrane, nato pa začel:

»Gospodje! Vi ste paglavci, capini, lumpi, faloti, zločinci, zreli za vislice! Hujskate drug drugega zoper svoje častitljive učitelje! Življenje jim napravljate neznosno! (Poslušalci se zadovoljno nasmehnejo.) O da bi vas mogel vse preteptati in v temnico zapreti! A to je žal nemogoče. Zato naj se poba ali pobje, ki je zagrešil ali ki so zagrešili v zadnjem času znane zločine, sam javi ali sami javijo! Če so pa tako strahopetni, da se skrivajo pred kaznijo, ki bo vsem v svarilen zgled, ki so grozna, kakor doslej še nobena, potem pa pozivam njihove prijatelje ali tovariše, da jih zatožijo, jih razkrinkajo in jih izročijo moji pravični jezi! ... No, ali bo kaj? ... Gospodje, jaz čakam! ... Kaj! Nihče se ne zgane? ... Tudi prav! Boste pa vsi brez izjeme zaprti toliko časa, da mi krivce izdaste. Kaznovani bodo za vsak zločin posebej, in zločinov so zagrešili zadnje dneve celo vrsto:

Trikrat so premeteno napadli hišni zvonec.

Dvakrat so na nečloveški način mučili mačka spoštovane-
nega gospoda Boksarja, ko so mu privezali na rep papir,
potem pa ga ubili in vrgli v mojo juho. (Šolarji se skrivaj
hilitajo).

Mir, zločinci! Dalje: Trije nočni napadi (kajti v kleti je
bila noč, grozna noč): eden na ubogega zvonarja; drugi na
njegovega velikodušnega tovariša, ki se ni strašil nevarnosti
in mu prihitel na pomoč; tretji napad je najstrašnejši, naj-
bolj zločinski, najbolj satanski, saj je bil napad na samega
gospodarja te hiše, na gospodarja vseh učiteljev, napad na
mene samega, ki zdaj z vami govorim, ki sem vaš zaščitnik,
vaš oče, vaš prijatelj! Da, da, zgodil se je neverjeten zločin:
mene so napadli, me prekucnili, vrgli na tla, davili, topli,
zmočili, umazali, zaklenili! In pomislite: ta zločin je zagrešil
eden izmed vas! Pomagajte mi ga odkriti! (Učenci se jezno
obračajo drug k drugemu, kakor da iščejo zločinca.) No, ven-
dar enkrat! Še so med vami pošteni in pravični fantje, ki s
pogledi in kretnjami obsojajo zločine! (Dečki vpijejo drug
nad drugim, cvilijo, se brecajo.) Dosti, gospodje, dosti! Mir!
Zločince čaka vsega skupaj devet kazni za devet zločinov:
devet dni zapora v temnici, devet dni posta, devet dni biča-
nja. Zdaj veste, pri čem da ste. Z jutrišnjim dnem prenehajo
vsi odmori in šola in drugo se bo vršilo brez oddiha, dokler
krivcev ne naznanite. Še več: Jutri opoldne začnemo tudi z
bičanjem in bodo vselej po trije bičani, toliko časa, da pri-
dete vsi na vrsto, ako mi krivcev prej ne zatožite. Vas bom
že naučil govoriti! Dam vam en cel dan časa, da dobro pre-
mislite vse, kar sem vam povedal!«

Zlodej je stopil s katedra, odšel mimo učencev in zupu-
stil učilnico, prefekti pa za njim. Ko so bili sami, je Drago
zaklical:

»Fantje, zdaj pa le hitro še zadnjo zagodimo Boksarju,
da ga kaznujemo za njegove bokse!«

Iz žepa pri sukniču potegne lonček, ki mu ga je dala
Metka. Skoči brž k Boksarjevemu pultu in namaže sedež s
pličjim limom, ki je bilo v lončku, nato pa steče v sobico
zraven učilnice ter lonček in trščico, ki z njo lim zmazal po
sedežu, vrže v smeti, potem se pa vrne v učilnico in tova-
rišem pove, kaj se bo zgodilo.

Neki deček: »To je vse dobro in lepo. A kaj nam pomaga,
ko so pa učitelji in Zlodej postali še bolj zlobni in nas še
bolj mučijo nego pred tvojim prihodom!«

POŠTA MALEGA JEZUSA

Na vprašanje »Kako sem napravil za Božič siromaku veselje?« sem dobil lepe odgovore. Kot nagrado dobe »Serafinski koledar« sledeči: Lojze Kraševac, I. razr. (Bučka); Razpotnik Minica, IV. razr. (Ilinje); Oven Jožef (Sv. Križ pri Ljubljani); Lenčka Triller (Ljubljana) in Jožefa Makor, IV. razr. (Šmarje-Sap).

Urednikovi odgovori.

Smrekar Ivanu, učencu V. razr. v Sevnici ob Savi. — Neizrečeno sem vesel, da ste pričeli tudi pri vas izpolnjevati »Jezusove dneve«. Ostanite stanovitni! Tebe in vse sevniške »Lučkarje« prav tople pozdravljam.

Markovič Alojziji, učenki IV. razr. v Moli pri Ljutomeru. Rad Ti verjamem, da ti je hudo, ker ne moreš vsak dan obiskati Jezusa. Pa ga obišči kar v željah; pozdravi ga iz daljave s kako kratko molitvico. Jezus Ti bo pa vrnil pozdrav s svojim blagoslovom.

Karlovshek Mariji, učenki IV. razr. v Novi gori pri Boštanju. »Jezusove dneve«, ki si mi jih poslala, smo položili pri naši prekrasni slovesnosti na oltar pred evharistično božje Dete 6. januarja. Ko bi bila navzoča, bi bila gotovo od samega veselja poskakovala, tako prijetno je bilo. — Nič ne maraj, ker ste doma ubogi. Jezus ima ubožce še prav posebno rad. Največje bogastvo je posvečujoča milost v naši duši. Zato pa skrbno pazi nanjo!

Ostroško Edi, učenec V. razr. v Sv. Vidu pri Ptuj. Prav lepo pismo si mi napisal. Samo ob sebi se razume, da se bom rad spominjal v svojih molitvah Tebe, Tvoje sestrice Martine in vseh Tvojih domačih. »Jezusovi dnevi«, ki si mi jih poslal, bodo do Svečnice pri jaselcah.

Učenki V. razreda iz Sevnice ob Savi. Podpisati si se pozabila — pa nič ne dé. Odgovarjam Ti kljub temu, ker si mi napisala res lepo pisemce. Gosp. kateheta pa le rada ubogaj in kar moč pogosto prejemaj sv. obhajilo! — Potic in kolačev pa se menda ni v teh praznikih nihče preveč najedel, ker je povsod pomaukanje.

Slavič Pavli, učenki V. razr. iz Križevcev. Hvala za poslano lističe! Zelo sem vesel, ker ste tako stanovitne! Naj Tebe in vse tovariše blagoslovi božje Dete!

Štrukelj Anici, dijakinji I. razr. gimn. iz Borovnice. Prejel sem »Jezusove dneve« Tvoje, bratcove in sestrine in sem jih položil pred jaselece. Ali si bila pri naši slovesnosti navzoča? Če nisi bila, Ti je lahko žal. Zgodbico, ki si mi jo poslala, sem prebral. Zelo je ginljiva. Natisniti pa je nisem dal, ker je božič že pri kraju.

Alojziji Zidarič, učenki II. razr. osnovne nar. šole v Št. Jerneju. Tvoja mama Te popolnoma prav uči. Ne samo »Lučka« brati, ampak se po njej tudi ravnati — to je edino prava pot. Moja iskrena želja je, da bi Te »Lučka« pripeljala v nebesa.

Urednik.

Križevci, 17. decembra 1932.

Prečastiti g. urednik!

Dolgo že niste slišali nič o otrocih »Lučka« iz daljnih Križevcev pri Ljutomeru. Sporočam Vam, da je »Lučka« postala med nami otroci vedno bolj priljubljena. Tudi dečki so jo začeli pridno čitati in izpolnjevati Jezusove dneve. Ker so večinoma vsi od cerkve zelo oddaljeni, ne morejo vsikdar prejeti ljubega Jezusa v sveti hostiji; zato pa so bolj goreči Lučkarji bližnjih vasi, ki marljivo hodijo tudi k zornicam. Saj veste, kakšne so njih želje! Radi bi postali in ostali dobri in pridni, stanovitni in ljubezni do malega Jezusa in njegove nebeške Mamice. Spominjajo se tudi uboge ruske dece in zamorčkov da bi čimprej spoznali Jezusa.

8. decembra smo se vsi združili pri slovesnem sv. obhajilu; uverjena sem, da nas je bil Jezus vesel, zlasti onih, ki so prišli več kot uro daleč k jutranji sv. maši. Prosili smo tudi nebeško Mamico, da bi nas ogrnila s svojim milim plaščem, da bi bili varni in neustrašeni pred sovražniki in da bi značajno korakali po pravi poti, ne oziraje se na zaničevanja in preziranja. — Popoldne pa smo v čast Brezmadežni priredili ljubko akademijo; govorili so nam najprej naš dobri katehet, nato so sledile deklamacije, petje in igrice »Otroci Marijinega vrta«. Tudi midve sva s sestro Marico sodelovali. Naša srčeca so od radosti gorela, ker smo kljub mnogim težkočam priredili akademijo in dvorana je bila polna občinstva. Vse nam je prav dobro uspelo, naše mamice so bile zelo zadovoljne, saj nam je golovo Marija izprosiln blagoslova od ljubega Jezuščka. Zdaj bi pa radi tudi mi spoznali našega preč. g. urednika, ki se toliko trudi za nas učečo se mladino! Če tudi smo zelo daleč, želimo, da bi blagovolili enkrat priti tudi med nas in nam povedati kaj lepega in koristnega. Moram Vam sporočiti, da smo veliki revčki in Vas prosimo, da bi se nas spominjali v molitvah, da bi postali značajni in resnično ljubi. Želim Vam v imenu Lučkarjev iz Križevcev milostipolne božične praznike. Jezuščka v jaslicah bomo prosili, naj blagoslovlja tudi v bodočem letu Vaše delo v blagor bratcem in sestricam naše lepe slovenske domovine! —

Zbrali smo že dosti znamk za zamorčke, ali bi Vam jih lahko poslali? Ne zavrzite prosim mojega pisemca.

Vas hvaležno pozdravlja

Angelica Zamuda, učenka V. razr. v Križevcih pri Ljutomeru.

Odgovor: Draga Angelica! Saj bi res ne bilo napačno, ko bi lepega dne prikolovratil k Vam. Naravnost imenitno bi bilo! Tako ljubeznivo bi Vas pogledal in Vam marsikatero veselo povedal, ko Vas imam pa tako zelo rad. Otroci, ki se zvesto drže »Jezusovih dni«, so moji največji prijatelji. Bodite mi vsi skupaj prav iskreno pozdravljeni! — Znamke pa mi le pošljite kot tiskovino ali vzorec, da Vas ne bo preveč stalo.

Prečastiti gospod urednik!

Sporočam Vam, da sem napravil veselje na sv. božični praznik revnemu dečku. Podaril sem mu hlačke, čevljičke, nogavice in klobuček. —

Grem vsak dan k sv. maši in kadar grem v šolo, vselej obiščem Jezusa v cerkvi in ga prosim, da bi mogel poslati njegov duhovnik.

Prisrčno pozdravljeni od Lojzeta Kraševca, učenca I. razreda, Bučka.

Prečastiti g. urednik »Lučke«!

Ne morem Vam popisati, kako sem vesela »Lučke«. Na sveti večer sem bila vse drugače vesela, kot poprejšnje leto, ko še nisem imela »Lučke«. Jaslice imam tudi svoje. Ali naredili so mi jih mama, ker me je tako močno roka bolela, da nisem mogla ž njo nič delati.

Svečk sem tudi prižgala pet v tiste namene, kot ste mi v »Lučki« pisali. Na sveti dan sem tudi ubogi revni materi, ki ima tri otročičke, dala dva para nogavic, eno kapico, pa ene copatke. Kako zelo je bila uboga mati vesela. Upam, da je bil vesel tudi Jezušček v jaselcah, ki se je tako prijazno smehljaj. Obiskujem ga večkrat v cerkvi in se mu zahvaljujem za ta krasni list. Če tebe »Lučka« ubogala bom, v nebesih Boga gledala bom. Res lepo je otroško veselje, če uravnamo po »Lučki« življenje.

Vam želim srečno blagoslovljeno novo leto, da bi še mnogo let živeli in nam »Lučko z neba« pripravljali.

Vas iskreno pozdravlja

Razpotnik Mimica, učenka IV. razr., Hinje.

Častiti g. urednik!

Dovolite, da Vam tudi jaz pišem, kako sem osrečila za Božič neko revno ženo.

Na sveti večer je prišla k nam prosit miloščine. Tožila je, da ima več otrok in da mož nič ne zasluži. Smilila se mi je revica. Zato sem ji dala stare čevlje, obleko in predpasnik za otroke. Zelo je bila vesela in se mi je zahvalila.

Zelo sem srečna, da sem jo lahko osrečila ravno na sveti večer, ko je rojen naš Odrešenik.

Srčne pozdrave od Lenčke Triller, Ljubljana, Kongresni trg 3.

Prečastiti gospod p. Krizostom!

Na Vaše vprašanje v »Lučki« št. 5., kdo je za božič napravil kakemu siromaku veselje, Vam tukaj odgovarjam. V naši bližini se nahaja neka stara ženica — sirota, kateri sem nesel nekaj živil za praznike. S tem sem jo prisrčno razveselil. Naredil sem tudi malemu Jezuščku veselje na sveti večer, ko sem mu ozaljšal oltarček z jaselcami.

Moje največje veselje je prebirati dobre knjige in med vsemi mi je »Lučka« najljubša. Prav z veseljem spolnjujem »Jezusove dneve«. Vsak dan štejem križce in ničle, pa prav žalosten sem, če moram zapisati ničlo.

Prečastiti g. pater, priporočim se Vam v molitev v novem letu, tudi jaz se Vas bom spominjal kolikor mogoče.

Zdaj Vam pa želim srečno in veselo milostipolno novo leto, da bi ga zdravi in veseli obhajali še na mnoga leta.

Srčno Vas pozdravlja Vam vdani

Oven Jožef, Moravska gora, pošta Sv. Križ pri Litiji.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 6 Din, za Italijo 3 L, za Nemško Avstrijo 1 Š. — Pri večji množini izvodov popust po dogovoru. Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizoston Sekovanič O. F. M. — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.